

Prvo poglavlje

Darius se osvrnuo po klubu, upijajući prizor natrpanih, polunagih tijela na plesnom podiju. *Screamer's* je večeras bio prepun, ispunjen ženama u koži i muškarcima koji su izgledali kao da su diplomirali nasilne zločine. Darius i njegov pratitelj savršeno su se uklapali. Osim što su oni uistinu bili ubojice.

»Znači, stvarno ćeš to učiniti?« upitao ga je Tohrment. Darius je pogledao preko niskog stola. Drugi ga je vampir gledao u oči.

»Da. Hoću.«

Tohrment je gladio svoj *scotch* i sumorno se osmjehnuo. Vidjeli su mu se tek vršci očnjaka. »Nisi normalan, D.«

»Tebi to bar nije ništa novo.«

Tohrment je nagnuo čašu u znak slaganja. »Ali ovo je nešto sasvim drugačije. Ono što ti želiš jest uzeti nedužnu djevojku, koja pojma nema u kog se vruga upušta, i njezin prijelaz prepustiti nekome kao što je Wrath. To je suludo.«

»On nije zao. Bez obzira na to kako izgleda.« Darius je ispio pivo. »I pokaži malo poštovanja.«

»Poštujem ja njega do ludila. Ali ideja ti nije dobra.«

»Trebam ga.«

»Siguran si?« Pokraj njihova se stola prošetalala žena u mikro-suknji i čizmama do bedara, s raskošnim poprsjem upakiranim u lance. Oči su joj svjetlucale pod kilogramom maskare, a hodala je kao da su joj kukovi od gume. Darius ju je tek okrznuo pogledom. Večeras nije mislio na seks.

»Ona mi je *kći*, Tohr.«

»Ona je polutanka, D. A znaš što on misli o ljudima.« Tohrment je odmahnuo glavom. »Moja praprabaka je bila čovjek, pa nije baš da to spominjem pred njim.« Darius je podignuo ruku da privuče pozornost konobarice te pokazao na svoju praznu bocu i Tohrmentovu gotovo ispražnjenu čašu.

»Neću dopustiti da mi još jedno dijete umre. Ne ako postoji mogućnost da je spasim. Osim toga, ne možemo znati hoće li uopće proći kroz promjenu. Možda će živjeti sretno i nikad ni ne saznati za moju stranu obitelji. Ne bi bilo prvi put.«

Zaista se nadao da će njegova kći biti pošteđena. Jer ako prođe kroz prijelaz, ako preživi i izađe iz toga kao vampir, bit će progonjena kao i svi ostali.

»Dariusu, ako ikako pristane, pristat će zato što ti duguje. Ne zato što želi to učiniti.«

»Svejedno mi je, samo da pristane.«

»Ali što ćeš time dobiti za nju? Od njega možeš očekivati podrške i nježnosti otprilike koliko i od motorne pile, a prvi put može biti vrlo teško, čak i ako si pripremljen. Što ona nije.«

»Razgovarat ću s njom.«

»A kako ćeš, molim te, to izvesti? Samo ćeš joj prići i reći, >Ej, znam da me nikad u životu nisi vidjela, ali ja sam tvoj tata. I pogodi što? Dobila si evolucijski *jackpot*: ti si vampir. Ajmo sad u Disneyland!<<<

»Trenutno te mrzim.«

Tohrment se nagnuo prema naprijed, a snažna su mu se rame- na napela pod crnom kožom u koju je bio odjeven. »Znaš da sam

uz tebe. Jednostavno mislim da bi trebao još malo razmisliti.« Neko je vrijeme nelagodno šutio. »Možda bih ja mogao.«

Darius ga je prostrijelio pogledom. »Baš me zanima kako bi izgledalo kada bi se poslije toga pokušao vratiti kući. Wellsie bi te probola kolcem kroz srce i ostavila da krepaš na suncu, stari moj.«

Tohrment se trznuo. »Imaš pravo.«

»A onda bi prešla na mene.«

Obojica su se stresla.

»A osim toga...« Darius se naslonio dok im je konobarica stavljala piće na stol. Pričekao je da ode, iako je oko njih treštalo *hard-core rap*. »Osim toga, živimo u opasnim vremenima. Što da se meni nešto dogodi?«

»Ja ću se brinuti za nju.«

Darius je pljesnuo prijatelja po ramenu. »Znam da hoćeš.«

»Ali Wrath je bolji.« U toj izjavi nije bilo ljubomore. Bilo je to jednostavno iznošenje činjenica.

»Nitko nije kao on.«

»I hvala Bogu na tome«, rekao je Tohrment uz slabašan osmijeh. Njihova bratska družba, zatvoren krug snažnih ratnika koji su razmjenjivali informacije i borili se rame uz rame, dijelila je njegovo mišljenje. Wrath je bio izvan kontrole kada se radilo o osveti, a njihove je neprijatelje progonio s usredotočenošću koja je graničila s ludilom. Bio je zadnji u svojoj lozi, jedini čistokrvni vampir preostao na planetu, a iako ga je njegova vrsta štovala kao kralja, on je prezirao svoj status.

Bilo je gotovo tragično što je upravo on bio najbolja šansa za preživljavanje Dariusove kćeri polutanke. Wrathova krv, tako snažna i neokaljana, poboljšala bi joj izgleda da preživi prijelaz ako bi je zahvatio. No Tohrment nije bio u krivu. Bilo je to kao da predaje djevicu drumskom razbojniku.

Uz iznenadno komešanje, gomila se pomaknula, a ljudi su se počeli gurati jedan o drugoga. Pravili su prolaz za nekoga. Ili za nešto.

»Sranje. Evo ga«, promrmljao je Tohrment. Iskapio je *scotch*, progutavši ga odjedanput. »Bez uvrede, ali ja ću se pokupiti. Ovo nije razgovor u kojem bih trebao sudjelovati.«

Darius je promatrao kako se more ljudi razmiče pred impresivnom, tamnom sjenom koja se nadvijala nad njima. Ta potreba za bijegom bila je primjeren refleks za preživljavanje.

Wrath je bio dva metra čistog strahovlađa odjevenog u kožu. Kosa mu je bila duga i crna i ravno se spuštala iz središnje točke niže na čelu. Široke sunčane naočale skrivale su oči koje nitko nikada nije vidio nepokrivene. Ramena su mu bila dvostruko šira no u većine mužjaka. Zbog lica koje je istodobno bilo i aristokratsko i brutalno, izgledao je kao kralj, što je i bio rođenjem, i kao vojnik, što je postao zbog sudbinskih okolnosti.

A val prijatne koji se valjao pred njim bio je itekako prepoznatljiv.

Kada je stigao do Dariusa, ovaj je nagnuo novu čašu s pivom i dobro potegnuo.

Svim se svojim bićem nadao da čini pravu stvar.

Beth Randall podigla je pogled kada joj se urednik naslonio na stol. Oči su mu kliznule ravno u izrez njezine košulje.

»Opet radiš do kasno«, promrmljao je.

»Ej, Dick.« *Ne bi li trebao krenuti kući ženi i djeci?*, dodala je u sebi.

»Što radiš?«

»Redigiram Tonyjev članak.«

»Znaš, ima i drugih načina da me impresioniraš.«

Da, mogla je zamisliti.

»Jesi li pročitao moj *e-mail*, Dick? Bila sam danas u policijskoj postaji i razgovarala s Joséom i Rickyjem. Kunu mi se da se u gradu pojavio krijumčar oružja. Kod dilera su pronašli dva prilagođena Magnuma.«

Dick ju je potapšao po ramenu i pogladio ga dok je povlačio ruku.

»Samo ti i dalje radi na uobičajenim stvarima. Neka se veliki dečki brinu za nasilne zločine. Ne bismo htjeli da se išta dogodi tom tvojem lijepom licu.«

Nasmiješio se, a oči su mu se zamaglile dok joj je gledao usne.

To je buljenje postalo naporno još prije tri godine, pomislila je. Odmah nakon što je počela raditi za njega. Papirnata vrećica. Treba joj papirnata vrećica koju bi navukla preko glave kad god razgovara s njim. Po mogućnosti sa slikom gđe Dick s prednje strane.

»Hoćeš da te odvezem kući?« upitao je.

Samo da padaju sjekire, pobotniče.

»Ne, hvala.« Beth se ponovno okrenula prema računalu, nadajući se da će shvatiti poruku.

Na kraju je odlutao, vjerojatno u bar preko puta u koji je veći-na izvjestitelja zalazila prije odlaska kući. Caldwell u državi New York baš i nije vrvio prilikama za novinare, no Dickovi veliki dečki definitivno su se voljeli praviti da nose teško društveno breme. Uživali su sjediti za šankom kod *Charlieja* i razglabati o danima kada su radili u većim, važnijim novinama. Većina ih je bila ista kao i Dick: sredovječni, srednjostrujaški muškarci koji su u svom poslu bili sposobni, ali ne i vrhunski. Caldwell je bio dovoljno blizu samog New Yorka da nije oskudijevao gadarijama kao što su nasilni zločini, preprodaja droge i prostitucija, tako da su uvijek imali posla. No *Caldwell Courier Journal* nije bio *Times* i znali su da nitko od njih nikada neće osvojiti Pulitzerovu nagradu. Bilo je to prilično tužno.

Hm, da, pogledaj u zrcalo, pomislila je Beth. Ona je samo gradski izvjestitelj. Nikada nije radila u novinama koje su izlazile u cijeloj zemlji. Kada bude imala pedeset godina, ako se ništa ne promijeni, morat će raditi u nekim gradskim novinama na lektoriranju malih oglasa da bi na svoje dane u *CCJ*-u mogla gledati kao nešto čime se može hvaliti.

Posegnula je za vrećicom bombona *M&M* koje je grickala. Prokleta je stvar bila prazna. Ponovno.

Vjerojatno bi bilo najbolje da se pokupi i ode kući. I usput kupi kinesku hranu.

Na izlasku iz redakcije, velike prostorije podijeljene u radne prostore klimavim sivim pregradama, poslužila se zalihom čokoladica *Twinkie* svog prijatelja Tonyja. Tony je jeo bez prestanka. Za njega nisu postojali doručak, ručak i večera. Konzumacija je bila binarna stvar. Ako je bio budan, nešto mu je bilo u ustima, a da mu ne bi ponestalo zaliha, svoj je radni stol pretvorio u škrinju s blagom u obliku kalorijskih dekadencija.

Dok je gasila svjetla i stubama se spuštala na Ulicu Trade, odmotala je celofan, ne vjerujući da jede taj umjetni napoj. Vrućina na ulici bila je fizička prepreka koja se postavila između nje i njezina stana. Dvanaest ulica vrućine i vlage. Srećom, kineski je restoran na pola puta i ima snažan klimatizacijski uređaj. Ako bude imala sreće, večeras će biti gužva, pa će neko vrijeme čekati u ugodno rashlađenom prostoru.

Kada je pojela *Twinkie*, otklopila je mobitel, pritisnula brzo biranje i naručila govedinu s brokulom. Dok je hodala ulicom, promatrala je poznate, sumorne objekte. U tom dijelu ulice Trade nalazili su se samo barovi, striptiz-klubovi i tu i tamo pokoji salon za tetoviranje. Kineski restoran i *Tex-Mex* sa švedskim stolom bili su jedina dva restorana. Ostale zgrade, koje su se dvadesetih godina kada je centar bio pun života koristile kao uredi, sada su bile prazne. Poznavala je svaku pukotinu na pločniku, znala je kada će se promijeniti svjetlo na semaforima. Ni kakofonija zvukova koji su curili kroz otvorena vrata i prozore nije nudila nikakva iznenađenja. U baru *McGrider's* svirao je *blues*; kroz staklena vrata kluba *Zero Sum* bubnjao je *techno*; a u *Ruben'su* su punom parom radili strojevi za karaoke. Većina je tih mjesta bila prilično pristojna, no bilo ih je nekoliko od kojih se iz principa držala podalje. *Screamer's* je bio poseban primjer okupljališta zastrašujuće klijentele. Kroz ta vrata ne bi prošla bez policijske pratnje.

Dok je odmjeravala udaljenost do kineskog restorana, preplavio ju je val umora. Bože, kakva vlaga. Zrak je bio tako težak da joj se činilo da udiše vodu.

Imala je dojam da uzrok njezine iscrpljenosti nisu samo vremenske prilike. Već je tjednima bila potištena i činilo joj se da je na rubu depresije. Posao joj je bio besperspektivan. Živjela je u stanu koji joj nije bio posebno drag. Imala je tek nekoliko prijatelja, bila je bez ljubavnika i ikakvih izgleda za vezu. Kada bi se zamislila za deset godina, pod pretpostavkom da ostane u Caldwellu s Dickom i velikim dečkima, mogla si je predočiti samo još jednog te istog: ustajanje, odlazak na posao, pokušaj da učini nešto važno, neuspjeh, usamljeni povratak kući.

Možda se jednostavno morala maknuti. Maknuti se iz Caldwell. Maknuti se iz *CCJ*-a. Maknuti se iz elektroničke obitelji koju su činili njezina budilica, telefon na stolu i televizor koji joj je tjerao snove dok je spavala.

Bog zna da je u gradu nije držalo ništa osim navike. Ni s kojim od svojih udomitelja nije razgovarala godinama, tako da njima ne bi nedostajala. Ono nekoliko prijatelja koje je imala bilo je zauzeto vlastitim obiteljima.

Kada je iza sebe začula pohotni zvižduk, preokrenula je očima. To je problem kad radiš blizu barova. Svako toliko prilijepi ti se neki kreten. Uslijedila su dobacivanja, a zatim su, naravno, dva tipa pretrčala cestu i počela je slijediti. Okrenula se. Već se bila odmaknula od barova i pred njom se protezao dugački niz praznih zgrada koji ju je dijelio od restorana. Noć je bila mračna, no barem je bilo uličnih svjetiljki, a tu i tamo prošao bi i pokoji automobil.

»Imaš lijepu crnu kosu«, rekao je veći uhvativši korak s njom.
»Smijem li je pogladiti?«

Beth je znala da se ne smije zaustaviti. Izgledali su kao članovi nekog fakultetskog bratstva na ljetnim praznicima, što je značilo da će joj samo dosađivati, no nije željela riskirati. Osim toga, imala je još samo pet ulica do kineskog restorana. Ipak je posegnula u torbicu tražeći suzavac.

»Hoćeš da te povezemo nekamo?« upitao je veliki. »Auto mi je tu blizu. Ozbiljno, daj dođi s nama. Možemo se malo provozati.«

Nacerio se i namignuo kompiću, kao da će mu se zbog takve neodoljive ponude sigurno posrećiti. Njegov se pratitelj nasmijao i počeo kružiti oko nje, a tanka mu je plava kosa lepršala dok je poskakivao.

»Ajmo je provozati!« rekao je plavokosi.

Kvragu, gdje joj je suzavac?

Veliki je ispružio ruku i dodirnuo joj kosu, na što ga je prostrijelila pogledom. U polo-majici i kaki kratkim hlačama bio je zgodan na onaj sportsko-studentski način. Pravi sveamerički dečko. Kada joj se nasmiješio, ubrzala je korak i usredotočila se na slab neonski sjaj znaka na kineskom restoranu. Molila se da netko naiđe, no vrućina je sve pješake otjerala u zatvorene prostore. Nije bilo nikoga.

»Hoćeš mi reći kako se zoveš?« upitao je sveamerički dečko.

Srce joj je počelo nabijati u grudima. Suzavac joj je bio u drugoj torbi. Još četiri ulice.

»A možda da ti ja izaberem ime. Da vidimo... Kako ti se čini *mačkica*?«

Plavokosi se smijuljio.

Progutala je i izvadila mobitel, za slučaj da mora nazvati policiju.

Ostani mirna. Ne gubi živce.

Zamišljala je osjećaj koji će joj priuštiti rashlađeni zrak u restoranu kada uđe u njega. Možda će pričekati i pozvati taksi, tek toliko da bude sigurna da će stići kući bez daljnjih dodijavanja te dvojice.

»Daj, mačkice«, preo je sveamerički dečko. »Znam da ću ti se svidjeti.«

Još samo tri ulice...

U trenutku kada je zakoračila na kolnik da prijede Desetu ulicu, zgrabio ju je oko struka. Noge su joj skliznule s kolnika, a

dok ju je povlačio unatrag, prekrpio joj je usta teškim dlanom. Bori-la se kao luda, udarajući rukama i nogama, a kada je posegnula unatrag i opalila ga u oko, stisak mu je popustio. Otrgnula se od njega, peta čvrsto ukopanih u pločnik, stisnuta grla. Ulicom Trade prošao je automobil, pa je zavikala u trenutku kada su bljesnula njegova svjetla. No tada ju je ponovno zgrabio.

»Molit ćeš za još, kurvo«, rekao joj je u uho, obuhvativši je hrvačkim zahvatom. Zakrenuo joj je vrat toliko da je mislila da će puknuti i povukao je dublje u mrak. Osjećala je miris njegova znoja i adolescentske kolonjske vode i čula vriskavi smijeh njegova prijatelja. Uličica. Odvlače je u uličicu. Želudac joj se okrenuo dok joj je žuč palila grlo. Počela se divljački trzati nastojeći se osloboditi. Panika joj je dala snage. No on je bio snažniji. Gurnuo ju je iza kontejnera i pritisnuo svoje tijelo uz njezino. Zabila mu je lakat u rebra i nastavila ga udarati.

»Drži joj ruke, dovraga!«

Uspjela je jedanput dobro petom opaliti plavokosog u cjevani-cu prije nego što ju je zgrabio za ruke i podignuo joj ih iznad glave.

»Ajde, kurvo, svidjet će ti se«, rešao je sveamerički dečko pokušavajući joj ugurati koljeno među noge. Zabio joj je leđa o cigleni zid zgrade i držao je za vrat tako da se ne može micati. Morao joj je maknuti drugu ruku s usta da joj razdere košulju, a čim su joj usta bila slobodna, vrisnula je. Snažno ju je ošamario. Osjetila je kako joj se usnica raspuknula. Krv joj je potekla na jezik, a bol ju je ošamutila.

»Učini to još jedanput i izrezat ću ti jezik iz usta.«

Oči su mu uzavrele mržnjom i pohotom kada joj je rastrgao bijelu čipku na grudnjaku i razotkrio grudi.

»Ha, mislim da ću ti ga izrezati bez obzira.«

»Ej, jesu ti prave?« upitao je plavokosi, kao da bi mu zaista odgovorila.

Njegov kompić zgrabio joj je jednu bradavicu i povukao je. Trznula se, a suze su joj zamaglile oči. A možda je gubila vid jer je hiperventilirala.

Sveamerički dečko se nasmijao. »Mislim da su prave. No možeš sam provjeriti kad ja završim.« Dok se plavokosi smijuljio, neki duboko zakopan dio njezina mozga odjedanput se uključio i odlučio da neće dopustiti da se to dogodi. Prisilila se da se prestane opirati i prisjeti vještina koje je naučila na tečaju samoobrane. Izuzev teškog disanja, tijelo joj se smirilo. Prošla je minuta prije nego što je sveamerički dečko to primijetio.

»Hoćemo na fino?« upitao je, sumnjičavo je promatrajući.

Polako je klimnula glavom.

»Dobro.« Nagnuo se prema njoj, a njegov dah preplavio joj je nosnice. Borila se da ne ustukne pred neugodnim vonjem ustajalih cigareta i piva.

»Ali ako ponovno vrisneš, zaklat ću te. Je li ti jasno?«

Ponovno je klimnula.

»Pusti je.«

Plavokosi joj je pustio ruke i zasmijuljio se, a zatim počeo kružiti oko njih kao da traži najbolji kut.

Osjećala je grube ruke sveameričkog dečka na svojoj koži dok ju je pipao i čistom snagom volje uspijevala ne povratiti Tonyjev *Twinkie*, dok joj se grlo grčilo od potrebe za povraćanjem. Iako su joj se gadili dlanovi koji su joj stiskali grudi, posegnula je za patentnim zatvaračem na njegovim hlačama. Još uvijek ju je držao za vrat, pa je teško disala, no čim mu je dodirnula genitalije, zastenjao je i stisak mu je popustio. Brzim mu je zahvatom zgrabila testise, zakrenula ih što je jače mogla i koljenom ga opalila po nosu dok je padao. Preplavio ju je adrenalin i na djelić sekunde poželjela je da i njegov kompanjon krene na nju, umjesto da samo blesavo zuri.

»*Jebite se!*« viknula im je obojici.

Beth je jurnula iz uličice, rukama držeći košulju, i nije se zau-

stavila dok nije stigla do ulaza u svoju zgradu. Ruke su joj se toliko tresle da je jedva uspjela ugurati ključ u bravu. Tek kad se našla pred ogledalom u kupaonici, shvatila je da joj se niz lice slijevaju suze.

Butch O'Neal podigao je pogled kada se uključio policijski radio ispod kontrolne ploče u njegovu neoznačenu automobilu. Našli su mušku žrtvu, ozlijeđenu ali živu, u uličici nedaleko od mjesta na kojem se nalazio. Butch je bacio pogled na sat. Bilo je tek nešto poslije deset, što je značilo da zabava tek počinje. Bio je petak navečer početkom srpnja, pa su tukci s fakulteta još lunjali gradom i svojski se trudili osigurati si mjesto u analima gluposti. Pretpostavljao je da je tipa netko ili opljačkao ili naučio pameti. Nadao se da je posrijedi to drugo. Butch je dohvatio radio i javio kontroli da će on otići na mjesto zločina, iako su njegov posao bila ubojstva, a ne premlaćivanja. Trenutno je radio na dva slučaja — utopljeniku iz rijeke Hudson i pješaku kojega je netko pregazio i pobjegao s mjesta nesreće — no uvijek je bilo vremena za još nešto. Što se njega ticalo, što je manje kod kuće, to bolje. Prljavo suđe u sudoperu i zgužvane plahte na krevetu neće primijetiti da ga nema. Uključio je sirenu i pritisnuo papučicu gasa, pomislivši pritom *Živjeli sinovi ljeta*.